

عنوان مقاله:

بررسی و ارزیابی حداقل جریان زیست محیطی با استفاده از روش های هیدرولوژیکی (مطالعه موردی: حوضه آبخیز طالقان)

محل انتشار:

هفدهمین کنفرانس هیدرولیک ایران (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

میلااد چارداولی باقرآباد - دانشجوی کارشناسی ارشد مهندسی منابع آب گروه مهندسی آبیاری و آبادانی، دانشکده کشاورزی، دانشگاه شهرکرد

محمد عبدالحی - دانشجوی کارشناسی ارشد گروه آبخیزداری، دانشکده منابع طبیعی و علوم زمین، دانشگاه شهرکرد

خدایار عبدالحی - استادیار گروه آبخیزداری، دانشکده منابع طبیعی و علوم زمین، دانشگاه شهرکرد

خلاصه مقاله:

با توجه به اهمیت جریانهای زیست محیطی رویکردهای متفاوتی بدین منظور توسعه پیدا کرده است. رودخانه ها در معرض تاثیرات مختلفی از جمله هیدرولیک، سدها و کانالهای آبیاری قرار دارند. مطالعات مختلفی برای حذف اثرات منفی این سازه ها بر روی رودخانه ها انجام شده است. پژوهشهای تعیین حقابه پایدار زیستمحیطی، یکی از مواردی میباشد که جهت تعدیل اثرات اقدامات زیست محیطی به کار میروند، اما نتایج آنها همچنان وابستگی به روش دارد. در تحقیق حاضر با استفاده از سه روش هیدرولوژیکی تنانت (مونتا)، روش منحنی تداوم جریان (FDC) و روش اسماختین ب حقابه زیست محیطی حوضه آبخیز طالقان تعیین گردید. نتایج نشان داد که حداقل آبی که لازم است تا اکوسیستم منطقه دچار انحطاط نشود و جریان پایدار زیست محیطی در حوضه برقرار باشد، در روش تنانت (مونتا)، در فصلهای بهار و تابستان $m^3/s \ 3/89$ و در فصلهای پاییز و زمستان $m^3/s \ 1/30$ میباشد. در روش منحنی تداوم جریان (FDC)، مقدار Q محاسبه شده به روش منحنی تداوم جریان $m^3/s \ 3/3$ میباشد و در نهایت در روش اسماختین Q90 برابر با $m^3/s \ 3/1$ برآورد شد. دامنه تغییرات اعداد محاسباتی نشان از نزدیک بودن مقادیر به سه روش دارد. روش مونتا برای فصول بهار و تابستان مقادیر بیشتری را برای حقابه زیست محیطی ارائه کرده است.

کلمات کلیدی:

حقابه زیست محیطی، پایداری حوضه آبخیز، اکوسیستم طبیعی، ایستگاه گلینک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/811508>

